І. ПАДЕРЕВСЬКИЙ ТА ЙОГО ПОЛЬЩА.

Понизша кореспонденція з Варшави появила ся в англійськім тижневнику "Ді Нейш'н", що уходить за одно з радикальних буржуазних видавництв в Злуч. Державах.

Варшава, 6 мая. — Польща є всім тим, чим Косцюшко і Сенкевич хотіли, аби вона була. На улицях полискують уніформи; звук трубок розлягає ся на широких улицях; офіцири, а в слід за ними ординанси гальопують по битих шутром дорогах і довкола парку, де Понятовського палата над озером розпливає ся в мріях і де Понятовського резиденція розміщена у власнім ліску; всі, бодай всі мущини з покірністю цілують руки замужних пань. Вікна в склепах переповнені яйцями, маслом і смачним білим хлібом, а кавярні виставляють кремові тісточка, в реставраціях знова подають сочисті віденські шницлі. Ніхто не грає в карти, але купує і споживає все те, чого душа забажає, а опера що вечера переповнена буржуазією обох полів. Одним словом, торговля, як звичайно — буржуазний бог є в своїм небі і все находить ся в порядку в сьвіті (буржуазії). Розуміє ся, відмінно справи представляють ся в задних улицях, поміж пролетаріятом. Наприклад в одній мешкальній кімнаті, в пивницях, темних і вогких, що виглядають немов вязничні нори, цілі родини "людий воздуху" жиють мізерним собачим житєм. Они уміють лучше від каменеона приноровити ся до змінних условин, бо-ж навіть камелеон вимагає сьвіжого воздуха, аби мож вижити. Але ті людські камелеони мусять віддихати тяжким пивничним воздухом. Не посідають вони в тих свобідних вязницях навіть такого вдоволеня, яким можуть тішити ся політичні вязні; остає ся для них тільки одно "мує позістати при житю". Але цілию сеї статі не є давати перегляд того, що не дасть ся висловити. Коли я хотів би відшалювати людську нужду без укриваня її чогонебудь або полерованя її, я міг би змусити дрожати кождий нерв співчутя в людськім єстві.

Нехай одначе ніхто не очікує богато від нового правительства. Треба брати під увагу упоєнє незалежністю по стопять десяти роках сьпіваня" Єще Польска не згінела". Зрозумілим буде тоді, чому і як Польща стала ся державою найбільше розкоханою в націоналізмі і славі патріотизму старої дати. Закоштувати слави побіди над давним ворогом і товстих територіяльних завойовань мусить бути опяняючим; ідеали, що тревали підчас воєн цілих поколінь, тепер є заспокоєні по над всякі очікуваня. Імперія Ягайлів здійснює ся в очах польських патріотів, мимо того, що включала би Литвинів, що остали би ся по всіх посуненях ся наперед і взад, по всіх інвазіях і евакуаціях, Українців, Росіян і инших. Після того, коли Пілсудський, тимчасовий завойовник Вильна, оголосив населеню того міста, що він позволить Литовцям рішати про власну судьбу, Польський Сойм відбув поспішну дебату, в якій ствердив, що Пілсудський не мав жадного права проголошувати подібну заяву, і що абсолютно не було згоди на се, аби Литовці мали право самі управляти собою. Про чорнійші діла, яких доконано, в цілі польонізації Литовців і большевизації Жидів, так, щоби по слідних можна було мордувати, без протесту зі сторони буржуазної Мирової Конференції, то чим менше буде сказано, тим ліпше. Вистарчаючим буде, коли наведе ся випадок, що 37 Жидів, богато з них властителів домів, декотрі дуже старі мущини і женщини, були в брутальний спосіб замордовані підчас виленської кампанії. Поляків коло Ліди. Замордовано їх як большевиків. Одним словом, в звязи з тим, що діє ся на схід від Буга запанували серед буржуазної печатливости і її університетських професорів старинні часи.

Теперішне польське правительство жиє і дишить давною минувшістю. Славний переворот є доконаний і горішна верства буде жити щасливо з малими війнами проти сусідів — війнами, які не позволять набрати сили і товстіти. Такі є надії. Аж тут являють ся всі ті квестії, що справляють клопоти, квестії голоду серед поневолених мас, соціялізм, самоозначене окупованих територій, радикальна леґіслятура. Сі Поляки, котрі ще не зазнали цілковитого замореня голодом — чують, що повинні мати до диспозиції що найменше десять літ, аби приспособити ся. Вони хочуть бодай десять літ середновічного впоюваня ся побідою, заки проснуть ся і зачнуть борикати ся з пролетарським питанем.

Поки що нема рації, чому Злучені Держави, достарчаючи тони поживи через Ґданьск, не мали би напирати на реґульова не порцій поживи в Варшаві і инших більших осередках. Богаті родини мають подостатком сметани, білого хліба і м'яса, коли, як сьвідчать учителі шкіл біднійших околиць, двайцять пять процент дітий є постійно хорих з причини лихого відживлюваня ся. В тих околицях не дістають ані товщу, ані мяса ані мучних пожив. В кождім разі, єсли би була запроваджена система розділюваня порцій, тоді не було би в біднійших околицях такого голоду.

Не можна сподівати ся богато від нового правительства. Теперішне становиско Сойму можна би означити словами, що Сойм хоче "кріпко стояти на своїм", се є власне тенденція, якою Сойм поділяє ся з всіми правительствами осередних держав Европи, новими і старими. Від моря Північного і Балтійського вділ до Адріятику, надії народа — забране земських посілостий соціялізація великого промислу і правовство в користь робочих мас, заникають. В міру того, як нові правительства чують ся сильнійшими, щораз менше бачуть потребу приклонюватись до мрії мас. Одно можна сказати про теперішне правительство. По приході до власти на місце правительства Пілсудського, котрий придержував ся певної соціялістичної тенденції (такої самої як правительство Шайдемана в Німеччині — Пр. Ред.). Теперішне правительство ніколи не вказувало найменших починів до того, аби бути соціялістичним або завести радикальні реформи. Народні демократи; партія Падеревського і Дмовського, є тепер при власти. Народні демократи тамують всяке поступове законодавство. Людовці в Соймі йдуть з лівицею тільки в справі землі. Сі людовці не хочуть комунізму на ріли, але поділу землі поміж малоземельних. Они цілком не є соціялістами. Майже вісімдесять процент людности жиє з рілі і які цілком не є дозрілі під зглядом політичним. Сей процент не бажає радикального або поступового законодавства. Знова становиско пролетаріяту в дорозі ужитя сили видає ся ще слабим.

Соціялісти мали тут незвичайно величаву демонстрацію на першого мая. Маширували они зі всіх кінців міста з червоними прапорами в числі кількадесяти тисяч. На прапорах виднілі написи "Диктатура Пролетаріяту". Соціялістичні пісні лунали по улицях міста від ранку до пізної ночи. Помимо того комуністична партія є ще за слаба. А тисячі людий, що гинуть з голоду не роблять враження усьвідомлених політично. Самий голод не родить больше визму. Вимагає він голоду, а до того ще й осьвідомленя. А більшість польської інтеліґенції постійно парадує ще в позолочених уніформах, та моноклями на шнурочку.

Нехай хтось не очікує за богато від нового правительства. В сфері романсу нічого ще не зроблено. Дрібна пожичка, — стебельце пожички в порівнаню з потребами держави — затягнена з найбільшою трудністю. Бувший міністер фінансів вніс проєкт закону в звязи з друком паперових гроший і вицофанем части готівки з обігу. Сей проєкт був подібний до того, який був впроваджений в ужите правительством чеським, але не вдав ся, мабуть тому, що нарушував права власности. Саме під ту пору вказав ся більше драстичний проєкт, іменно, виданя нових гроший в заміну за старі в порівнаню 30 процент нових за 100 процент старих.

Ся справа фінансів наводить чоловіка на думку про цілу будучність економічної Польщі. Перед війною Польща мала в Лодзі, Варшаві і инших осередках значний промисл, для якого сирі матеріяли приходили головно з Росії і з инших держав. Скінчений продукт висилано в більшій части на російські ринки. Польща рівнож по середничила в торговлі між Німцями а Росією. Німецький імпорт йшов також в значній мірі через Варшаву. Саме тепер Польща знайшла ся відтятою від свого жерела сирих матеріялів, від ринків збуту для своїх продуктів і вкінци від свого спільника в торговли. Які то мури Німеччина і Росія збудують тепер проти Польщі, яка не має ані сирих матеріялів, ані свобідно доступних ринків?

Ґданьск, з того що висше було сказане, здає ся буде одиноким жерелом житя, одинокою дорогою вивозу польських продуктів на сьвітові ринки.

Иншим потішаючим обявом і жерелом надії може бути факт, що більшість Поляків є рільниками. Але тут буде конечною велика реґуляція людности. І се подиву гідне явище, яке з початку приписувано большевизмови, що Петроград зменшає ся до половини, іменно депопуляція великих міст, яка буде мати місце в Відни і Будапешті, не оминє рівнож такого міста як Лодь. Куди може вдати ся населене того польського міста, де є близько половина Жидів? Еміґрація здає ся, що буде одинокою відповідию. Бодай се слово можна почути часто від Жидів. А еміґрація буде залежати від Америки.

І знова, хай хтось не очікує за богато від нового правительства. Після всяких даних міліторизм польський якраз тепер клеїть ся. Тиха ривалізація поміж Пілсудським а Галером, якого народна демократія вважає як свого Помпея, в порівнаню до Пілсудського як Цезаря, допомогла тілько до мілітарного розвою. Загально вірять, що большевики запропонували польським репрезентантам мир і вицофане ся з Вильна, але Пілсудський мусів стрінути Галера в Варшаві з новими лаврами і тому почав свою виправу на Вильно. Рекрутація до армії в дорозі примусової конскрипції тревае дальше. Армія републики може досягнути числа 500.000 . Чи ми коли застановляли ся над тим, що Злучені Держави є дійсно мілітарним народом, удержуючи 150.000 війська в Чехах, може подвійну скількість в Польщі, і може три рази стільки в ріжних частях Росії, не кажучи вже про румунських кілька сот тисяч — на цілім континенті Европи може около міліона жовнірів? Бо-ж прецінь без американської помочі в грошах і инших річах сі армії щезли би, як мрака від сонця, а з ними разом, згинув би і імперіялізм сьвіжо утворених держав.

Се нас наводить на давну тезу. На схід від Буга, не кажучи вже нічого про численні округи на захід від Буга, нема чотирнайцять точок Вилсона.

Новий виборчий закон в Японії

Низша палата японського сойму ухвалила 8 марта новий виборчий закон, на підставі котрого будуть мати право голосу всі ті, що платять три єни або більше на рік безпосередного податку. Се знижене маєткової кваліфікації з десять єн на три подвоює число японських голосуючих і збільшить число членів низшої палати з 381 до 464. На підставі дотеперішного закона в Японії є лише 1,460.000 голосуючих, або 2.6 процент всеї людности. На підставі нового закона се число збільшить ся до 2,860.000.

В Бельгії.

Англійська робітнича ґазета "Лейбор Лідер" містить в своїм виданю з 29 мая слідуючу нотатку про відносини в Бельгії:

"В Бельгії военне право все ще виконуєть ся з найбільшою суворістю. Засуди на тяжку працю за висловлюване політичної опінії є майже за численні аби про них сьвідчити. Десять тисяч випадків вже є в приготованю, а від підписаня перемиря засуджено на більше літ вязниці, чим Німці засудили за цілий час своєї окупації".

Се називаєть ся не під панованем чужих, але "своїх".

ПОЧАТКИ ХРИСТІЯНСТВА.

(Ф. Млот).

Перші християни були революціоністами. Метою їх було знесене ярма кляси пануючої а запроваджене комуністичного ладу. Перші християни надіялись, що Христос вернеть ся, погубить правліне Римлян, осудить сам своїх ворогів і запровадить новий державний лад, в котрім не буде бідних ані богатих. І чим більше нужда гнобила бідних людий, тим горячійше ожидали они царства божого на землі. Надіяно ся навіть знесеня всіх довгів, як то сего доводять слова молитви: "остави нам довги наші", що доперва пізнійше перебрало инше значіне. Ідею комунізму переняли християни від секти жидівської Ессийчиків, котра істнувала в Галилеї вже сто літ перед Христом. Ось як пише о Ессийчиках історик жидівський Йосефус: "Богацтва не люблять, а замість того величають спільну посілість і нема нікого межи ними, котрий би був богатший від другого. Єсть у них право, що всі, котрі прилучують ся до їхнього закону, мусять маєтність свою віддати на спільний ужиток, тому нужда ані голод в них не знаходять ся, але жиють всі спільно, як братя". До Ессийчиків належав Іван Хреститель. На Ессийчиках взорувались християни.

Початково наука християн не виходила поза межі Палестини. Доперва пізнійше, в сімдесятім році по Христі, коли цісар римський Тит збурив Єрусалим, Жиди розійшлись по цілім сьвіті, а враз з ними і християни. При кінци першого віку по Христі знаходило ся вже много християнських громад над Евфратом, в Єгипті, в Іспанії, в Галії і Британії. Поводжене своє в аґітації християни завдячували не теоріям релігійним лиш своїм суспільним поглядам. Де лиш тілько з'явили ся, ширили незадоволене серед поневолених мас, вказуючи на клясу пануючу як на причину нужди. Закладаючи громади побивали передовсім голод і нужду народу, через впроваджене вжиткового комунізму, що власне було поводом привертаня ся бідних людий і невільників до християн. При спільнім столі християнської громади вчили ся пролетарі ненавидіти посідаючу і пануючу клясу Римлян.

Наколи організація християн збільшила ся, начались конфлікти з римським правлінем та поганською людністю. Закидувано християнам — те саме, що тепер Жидам — що мордують дітий для цілий ритуальних, та викликають заразу. Попи поганські боялись втрати своїх доходів. Кляса посідаюча і уряд узнавали їх за небезпечних перевертнів, котрі хотять суспільний лад, власність та родину знищити. Від тоді начались переслідуваня. Однаковож християнські аґітатори не дались сим зломати. Переняті загорілістю своєї справи переліталі з місця на місце, ширили християнізм, а коли їх полапано, гинули відважно за свої переконаня так, як і теперішні соціялісти, котрі борять ся завзято з нинішним капіталістичним ладом. Переслідуване викликало як звичайно те, що рух християнський ріс щораз дуже. Вже в третім віку християни були сильним сторонництвом, зорґанізованим на засадах міжнародовости, з котрим римська держава мусіла ся вже числити. Переслідуваня вздержано. Межи урядом а рухом християнським настала угода, котрої головним було сотворене християнської церкви, і в 324 році по Христі цісар римський Константин признав релігію християнську за пануючу. З тої причини християнство стратило свій революційний характер. Релігія невільників дійшовши до правліня, стала ся релігією посідаючих кляс, приняла богато поганських нервів, а царство боже, котре в невдовзі мало прийти на землю, перенесла на другий сьвіт. Погани також приняли поверховний плащ християнства, але в думках своїх і ділах надальше поганами позістали. Від часів Константина зникли правдиві християни. Пізнійші заходи відновленя правдивого християнства здусили офіціяльні християни в струях крови. З революційних часів християнства зісталось тільки одно: Евангеліє, то зн. добра вістка, котра описує житє і діла Христа.

Церква признає тілько чотири евангелії: Матея, Марка, Луки і Івана. Евангелії ті походять з четвертого віку по Христі і були написані в грецькій мові.

Початково було богато більше евангелій, бо аж 54. Позаяк межи ріжними евангеліями і писанями апостолів заходили суперечности ,отже, щоби довідати ся, котрі писаня є добрі, а котрі злі, вжито ось якого способу. На соборі в Ніцеї (в Малій Азії) поклали в одній церкві на престолі всі писаня рядом одно коло другого. Патріярх дуже врочисто поблагословив ті писаня і виголосив дуже горячу молитву до бога, щоби він при помочи св. духа дав який будь знак, котрі книги добрі а котрі злі. Відтак замкнено і запечатано двері, а ключі від церкви забрав патріярх з собою.

Цілу ніч попи молили ся і сьпівали побожні пісні. Рано отворили двері ,подивили ся на престіл, а там лишило ся лиш 27 книг; решта лежали на землі. І ось тих 27 книг признано як книги "нового завіта", а решту книг спалено.

Та все-ж мимо такої великої осторожности лишило ся в евангеліях богато революційного матеріялу. З того революційного матеріялу користали дуже часто поневолені кляси тоді, коли зривали ся до борби з панами. Отже не дивно є те, що пани довший час заборонялі писати біблію на ріжних мовах. Попівський з'їзд в Тридентї в р. 1546 ухвалив був навіть, що біблія має бути писана лиш латинською мовою, тою мовою, якою говорять старі Римляни, бо через те простий нарід не буде міг довідати ся, що написано в біблії. Папа Пій IX. прокляв був всі біблійні товариства, котрі видавали біблію на ріжних мовах. І справді, хто хоче шукати доказів на те, що попи злодії, доказів проти клерикалізму, той нехай шукає їх в "новім завіті", а певно найде їх.

В часи, коли ваші черпіня, товариші робітники, потрокують ся, ви тим менше не упадайте на дусі. Проти горя поставте сильну волю, проти терпіня витревалість. Слабодухи ніколи не дожили щастя.

І. О. З.

БЛУКАНИНА.

(Продовжене).

— Коли так, промовив Остап, то нам треба тут домучувати нашої мізерії, бо дома все одно з нас потіхи не буде нікому більш, крім охрани.

Ті, що рішились їхати домів збили ся в один гурт і почали живо розправляти про свою бучу довгу подорож.

Єфрем, Карпів брат, що лишав ся з Карпом і Остапом, стояв оподалік і усьміхав ся. Його назвали ще на квадрілі "пустим Єфремом" тому, що він все був веселий і надзвичайно жартовливий. Він дивив ся на відїзджаючих товаришів, котрі так були заняті бесідою про свою подорож, що зовсім забули про свойого "отамана" і Карпа та Єфрема. Відтак Єфрем звернув ся до Карпа і з питомою собі ірбнічною усьмішкою замітив: — "От, де романтизм в житю! За таку подорож з вівцями чи волами неодин автор заплатив би суму гроший: романтичнійшої подорожі певно ніхто ще не зазнав, крім тих кількох щасливих чорноробів, що їм трапить ся їхати!

Карпо також усьміхнув ся на сей жарт свойого брата, але дуже незамітно. Він був, зовсім противно до брата, дуже поважний, часом навіть за прикрий. У відповідь на братів жарт він бовтнув пару слів і закликав Єфрема до себе. Всі три з Остапом почали тихо також нараджувати ся, щоби їм зробити, коли прочі товариші відїдуть. Їм-же також треба було пошукати нового занятя, — а се, під ту пору, було чимсь надзвичайно трудним, головно в напів опустошілій пампі, на котрій вони дотепер працювали.

Міжтим зявив ся між ними Рамон. Він приїхав верхом до місточка за почтою. Він сердечно поздоровкав ся зі своїми новими приятелями і спитав про причину того загального еміґрованя.

Остап розповів йому про рішене своїх товаришів, заявляючи, заразом, що він з Карпом та Єфремом мусять також шукати де небудь заняття, бо вони домів не можуть їхати.

Рамон засьміяв ся. — Що за примха з тими Росіянами, що котрий з них допадеть ся сюди до Арґентини, то жаден не може вже назад вернути! Чи не позалюблювали ся ви часом в сих пампах? Відтак вже поважний підступив до трійці і по приятельськи замітив: — На тепер нехай вона вам пропаде, та ваша Росія. Колись ви ще її побачите.

— А тепер, — додав Рамон, — я вас візьму до себе до роботи. В нас треба косити сіно, то ви й зможете поробити місяців зо три, бо я думаю, що більше чим три рази сего року не можна буде косити люцерни.

Остап зрадів. Карпо і Єфрем також вдоволено подивились по собі.

В міру, як наближав ся полудень, ті, що збирали ся їхати до Европи почали по одному заходити на стацію за білетами. Кождий з них радів невимовно. Вони тішили ся з такої доброї нагоди дістати ся дешевим коштом назад домів.

Рамон порадив їм післати перше телеграму до аґенції в Буенос Айрес, повідомляючи її о числі зголошуючих ся "пасажирів". Сам взяв папір і виготовив їм телеграму. Товариші зложились на оплату і вже все мали готове до далекої дороги.

Через пів години явив ся і потяг.

Почалось прощане. Остаючі ся три товариші аж попріли від утисків. Кождий рвав ся прощатись з ними, кождий хотів в послідне обійміти товаришів недолі.

На перон вийшла жінка стаційного аґента і мовчки зворушена приглядалась сій сцені. Вона підійшла до свого мужа і поклавши свої руки на його рамена, промовила:

— Як щасливими мають ся чути ті з них, хто лишив в дома жінку і діти! Бідні люди! За нужденним прожитком вони стільки терпінь переносять! В такі далекі і чужі та неприютні краї вони їздять, аби хоть трішки поліпшити свою гірку долю! Ах, як щасливими вони мусять бути тепер, коли, переконавши ся, що всюди є лиш одно і те саме лихо — вони відїдуть до своїх батьківських, хоч бідних гнізд!

Обоє з мужом мовчки приглядались дальше прощаню товаришів.

Деякі сьміливійші з них підійшли попращати ся і з аґентом. Незручно скидали з голов великі соломяні капелюхи і подавали на прощане свої чорні мозолисті руки. Мовчки, без слів прощали ся, бо говорити не вміли.

Поїзд станув. Серед шуму і галасу товариші ввійшли в вагони і за пять мінут на стації остались тільки Остап, Карпо і Єфрем з Рамоном. З вагонів довго повівали руки і капелюхи. Оставші дивились за ними так довго, аж доки потяг не згубивсь в віддалі.

Рамон перший почав бесіду.

— Ну, Остапе, ти мабуть мусиш еще вертати на квадрілю за своїми річами. Тай, мабуть, ти ще і не зовсім здоров до ходу. Тому візьми мого коня і переїдь ся на квадрілю та візьми свій росчот і річи, а ми підождемо тебе тут. Ти на вечер повинен би вернути ся. Але перше всего, хлопці, підемо щось попоїсти.

Всі чотири пішли до склепу, де закусили сухарчиками і випили по добрій порції вина.

Остап зараз таки по обіді сів на коня Рамона і подав ся в сторону квадрілі.

Сонце вже схилялось з полудня і немилосердно пекло. Се був типічний арґентинський літний пополудень, коли то "сорочка на плечах скручувала ся від горяча", як звичайно говорили робітники.

Остап був ще досить слабий від побитя і їхав дуже поволи. Час від часу злазив з коня і йшов пішки, так, що заки він дістав ся до квадрілі, було вже недалеко вечера.

Тут він удав ся зараз до "великого шатра", де мав дістати в Дон Марцеля росчот.

Дон Марцеля не було дома. Він був на роботі з робітниками і Остап мусів ждати аж до заходу сонця, коли то робітники кінчать роботу.

Він положив ся в холоді під шатром і ждав на Дон Марцеля. Так він і здрімав ся. Крізь сон йому прочув ся немов стогін. Він схопив ся на ноги і вбіг до шатра.

Тут побачив Остап блідого мов тінь робітника, що лежав на полотнянім, брудним ліжку і трясучись з фебри слабо стогнав. Остап побачив, що сей чоловік мав фебру. Він хотів переконатись, чи слабий ще при памяти і закликав його по імени, яке було йому відоме. Хорий отворив очи і пізнав Остапа та тихо промовив:

— Накрий мене чим небудь, мені зимно... А води я так хочу... дай води, я не годен сам встати.

Остап знав з досьвіду, що вода в сім випадку ще лиш погіршує слабість, бо-ж з води ся фебра і брала ся. Він пішов отже до шатра капатаса, щоби дістати вина.

Тут застав він писаря, який спокійно розвернув ся на мішках з провіянтом і роззявивши рота як найсолодше спав.

Остап розбудив його і казав собі дати фляшку вина. Писар ліниво пішов до бочки. За ним підступив і Остап і згірдливо приглядаючись оспалому лінюхови, сказав:

— Слухай, чоловіче, чи ти такий вже нелюдяний, щоби спокійно спати отут в холоді в часі, коли там чоловік сам без ніякої помочі так мучить ся?!

— Хто мучить ся? — В онтому крайному шатрі? — Коби то він один, — їх в кождім шатрі по парі таких ледачих, що не хочуть йти до роботи і завдають ся хорими, — бундючно відповів Остапови писар і точив спокійно вино.

Остап вихопив писареви з руки фляшку з вином і люто сплюнувши майже йому в очи, пішов до шатра хорого.

Писар, якого вколола згірдливість Остапа, вийшов й собі за ним та почав його лаяти.

Остап подав хорому горнятко вина і звернув ся знов до писаря:

— То в тебе, собако, оце називаєть ся ледацтвом?! Га? Чоловік чуть не умре з ослаблення, а він ще і лаєть ся! Тьфу на тебе, падлюко!

Писар скочив мов гадина:

— Ти мене так називаєш? Ти на мене плюєш? Га? Тай сягнув рукою за пояс, де мав довгий ніж.

Хорий, який дивив ся на те, тихо крикнув.

(Дальше буде).

ПРОЛЄТАР - БУРЖУЙ -

III. Інтеліґент.

Інтеліґент — слово зовсім чужестороннє, але поняте його у нас цілковито своє. В французькій мові є прикметник "інтеліґент", що значить — розумний, або бистроумний, понятливий ,але в нас се слово має інше значіне. В західній Европі се слово і його розуміне в нашім змислі майже незвісне. В романах Прево і Бурже стрічаємо типи інтеліґентів, але в тих мертвих фіґурах чуєть ся, як далекі они від житя. А в нас се слово і його поняте широко вживає ся і всім зрозуміле. Правда, може дехто перестерігаючий чистоту мови й числить се слово "варварством", але оно так вже ввійшло в славянських мовах в уживане, що викинути його годі і треба з ним "мирити ся".

Коли говоримо: "наш інтеліґент", то уявляємо собі не лише чоловіка розумного, образованого (не всі інтеліґенти розумні і образовані), але також чоловіка посідаючого певні умові і моральні основи, сьвідомого свого достоїнства. Російський інтеліґент, се наслідник "разночинца". "Разночинец" — слово уживане після реформи шістьдесятих років, а значить воно — молодець захоплений новими струями нових часів; походить він звичайно з міщанського, ремісничого, сільського, попівського та дяківського роду; він віддаляє ся від старого житя, від традицій своєї сімі і стану і творить новий стан, занявший широке місце в житю — інтеліґенцію. Після шістьдесятих років, той інтеліґент являє ся поборником нових початків в житю, літературі і штуці; він ненавидить всьо, що старе, заскорузле, не терпить авторітетів; він старає ся все провірити критикою і критика його груба, різка, часто односторонна, тому, буває й несправедлива, але она є корисною, бо колише мертве болото і порушує застоявший ся воздух. Писарев, Добролюбов, Чернишевський — критики; Ус-

пенськи
Помяло
Репін,
кій — а
телї т
ґенції.
ра вий
кій і Ц
Якже
інтеліґе
ка — і
них час
ловіє
вою пр
ю на ж
ні робі
бороби
чоловіє
так йо
гати і
дещо ч
сьменн
пових,
— хто
ся на
кому
має "н
земля
йому т
ня (са
присво
ва в т
тя).
Інте
ва для
щину
мати
Сьв
іньств
но р
ся в к
злиц
нерв
гента
ки р
і дел
до йо
ся н
вже в
шій с
дила
зини
еще і
чоловіє
на р

АМЕРИКАНЕЦЬ ПРО

Кореспондент найбільшої чікаґовської ґазети "Чікаґо Трибюн" описує житє в нинішній Угорщині та свої враженя, які виніс він з розмови з провідниками совітського правительства.

Нарешті, пише він, я найшов ся в центрі большевизму, в Будапешті. Те загальне політичне лікарство, котре є причиною безсонних ночий многих державних мужів, появило ся в середній Европі вже після того, як я опустив свій пароход на сій півкулї заворушень і невдоволеня. Все те, що остало ся з бувшого королівства угорського, находить ся нині в руках большевиків дійсно російського типу.

О ПОХОДЖЕНЮ ЛЮДИ

(Докінчене)

Шукаймо дальше, може найдемо предків чоловіка?

Звернім увагу на один факт. Ще ри, заки вспіють образувати ся бород ський зародок має вже в лоні матері лочних залоз. А що після права Г док переходить такі самі переміни цілого роду людського, то серед т мусіли бути такі зьвірята, які не мав лочних бородавок, мали вже образо ні залози. Такі зьвірята жиють ще них належить дивне зьвіря, що зве ком і жиє в австралійських водах. в Австралії жиє одно таке зьвіря, ся кольчаткою. Зьвірята сі не мав бородавок, а молоко у них сочить ся рез подіравлену в сім місци скіру пр би маленьких.

Для нас є важним факт, що дзьо чатка не родять живих малих, а зно болонії подібно як гади. Се доводи кого посвоячення сих зьвірят ссавці групою, іменно, з гадами, представ рих є і ящірки.

Ті доходженя зближають нас д предка чоловіка в виді ящурів, що кулю земську підчас другорядової

Ще инші характеристичні цїхи д дзьобаки і кольчатки ,а властиво ж та з другорядової доби і подібні дзьобаків є близько посвоячені з